

Libelle

LIBELLE.BE

KLAAR IN 5 MINUTEN
8 MAKKELIJKE
ZOMERKAPSELS

Top 7 RIVIER CRUISES

VAREN VOORBIJ

WIJNGAARDEN EN KASTELEN

BUDGETMODE

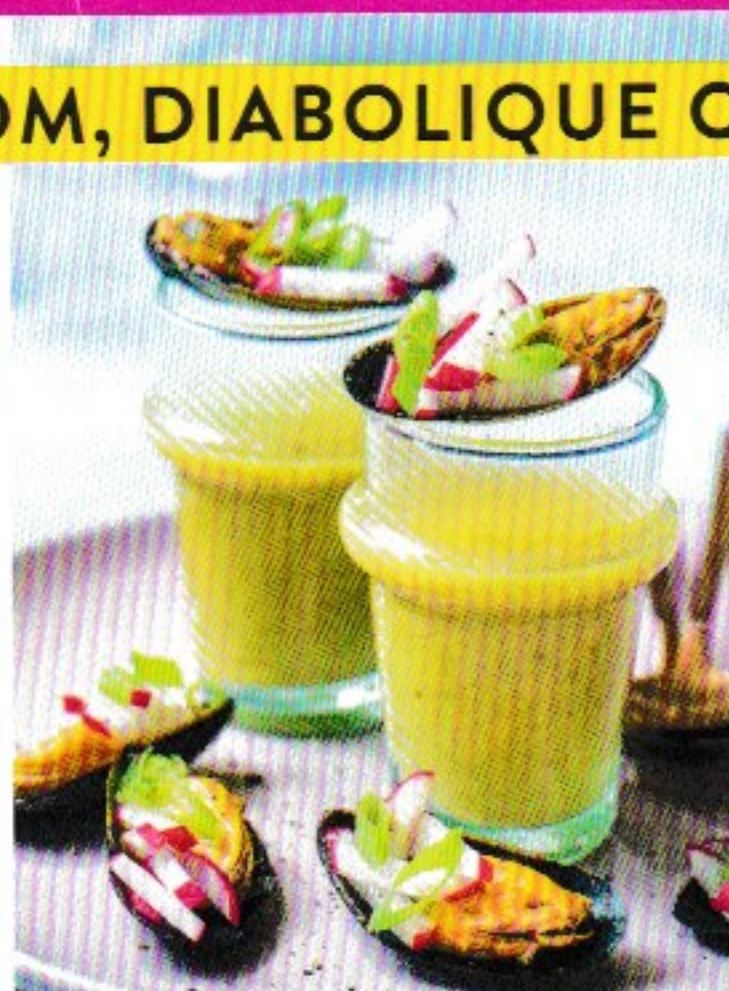
100% BELGISCH

VAN GENT NAAR BANGKOK...
MET DE TREIN ÉN EEN PEUTER

*"Mensen verklaarden
ons gek, maar het werd
een prachtig avontuur"*

MOSSELEN *deluxe*

MET LOOKROOM, DIABOLIQUE OF GEFRITUURD

02529 > WEEKBLAD NR. 29/4151
€ 3,90 - 17 JULI 2025
BELGIË ISSN. 2031-3950
P608329
5 414286 500119

WELKOM

DEZE WEEK IN JOUW LIBELLE

Lekkere keuren

- Mosselen deluxe: met lookroom, diabolique of gefrituurd**..... 24
- Lekker in de week: snel koken met redactrice Natalie..... 33

Verhalen en reportages

- Hallo Libelle: jullie brieven en reacties..... 4
- Wielrenster Yoica fietst weer nadat ze haar been verloor..... 18
- Mijn verhaal: Margo werd grootmoeder op haar 44ste..... 35
- Lien reisde met haar man en peuter van Gent naar Bangkok met de trein**..... 44
- Annick's column..... 49
- Koens column..... 73
- Anne Davis' column..... 114

Mode en beauty

- Budgetmode: 100% Belgisch**..... 12
- Happy you: moois voor jou..... 23
- 8 makkelijke zomerkapsels klaar in 5 minuten**..... 50

Gezond en gelukkig

- Slim hydrateren doe je zo..... 36
- SOS huisarts: de dokter beantwoordt jouw medische vragen..... 70

Huis en tuin

- Moderne ode aan de roos: 7 verrassende boeketten..... 64

Reizen en vrije tijd

- Spannend vervolgverhaal van Suzanne Vermeer: deel 3..... 56
- Top 7 riviercruises: varen voorbij wijngaarden en kastelen**..... 74
- Veel plezier: onze vrijetijds-toppers..... 85

En ook...

- Tv-programma's **86** Puzzeltijd **104** Flapuit
Kidspagina **107** Horoscoop & oplossingen
puzzels **109** Wegwijs: adressen, sites &
colofon **110** Volgende week **112**

24

23

64

50

74

12

Mijn bijzondere reis

“VIJF MAANDEN
ONDERWEG
MET DE TREIN
EN MÉT
EEN PEUTER...
IEDEREEN
VERKLAARDE
ONS GEK!”

Lien trok met haar man en dochtertje per trein van Gent naar Bangkok

Soms verandert een reis je leven...
Deze week schotelen we je een laatste
onvergetelijke trip voor: het verhaal van Lien,
die met haar man en peuter meer dan 150 dagen
op de trein zat om in Thailand te geraken.

*Wat als je blijft lopen naar het oosten?
Welke landschappen krijg je te zien?
Welke mensen kom je tegen? Welke talen
en culturen betoveren je zintuigen? Hoe
verandert alles wat zo vertrouwd is lang-
zaam in een nieuwe, onontdekte wereld?
Het zijn vragen waarop we de komende
periode vanzelf het antwoord zullen
vinden, want na twee maanden voor-
bereiden is het eindelijk zover. Onze uit-
wijkclub staat op een zondag begin
september om half tien 's morgens op
perron twee van Station Gent-Sint-Pieters
klaar. Daar stappen we op de trein naar
Hamburg, met een tussenstop in Keulen en
een overstap in Düsseldorf en Hannover,
met als eindbestemming... Bangkok! Een
trip die maar liefst 151 dagen zal duren.*

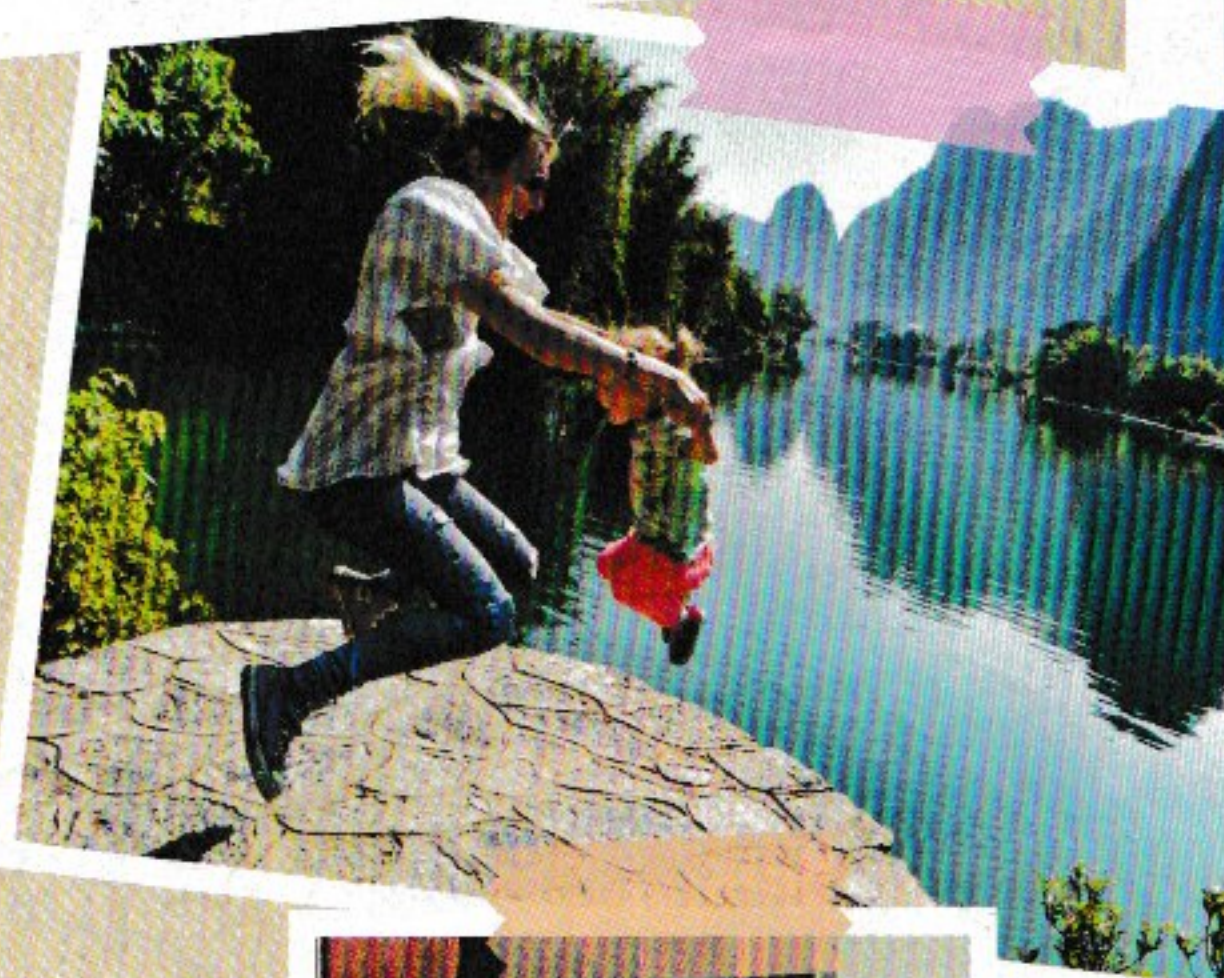
Lien (43): "Ik ben altijd een fervent
reizigster geweest. Vroeger namen mijn
ouders me al mee de wereld in, en later
aan de unief spaarde ik zelf elke cent
om rond te kunnen trekken. Als prille
twintiger kwam ik zo terecht in India,
en woonde ik een halfjaar in Indonesië
waar ik mijn studies mocht afronden.
In die tijd is ook het idee van Soultravel
ontstaan, een website waarop ik mijn
reisverhalen en -tips verzamel.
Toen ik Philippe ontmoette – met wie
ik inmiddels gelukkig getrouwd ben –
ontdekten we samen Afrika. Onze reis

begon toen in Zuid-Afrika en eindigde in
het verre Zanzibar, zonder ook maar één
keer het vliegtuig te nemen... We zaten
dagenlang op bussen om er te geraken,
maar het was het meer dan waard.
We kwamen op plekken waar je als ge-
wone vakantieganger nooit komt, we
ontmoetten mensen die nog nooit een
toerist hadden gezien.
Dat 'traag reizen' smaakte naar meer.
Dus toen Philippe me ten huwelijk vroeg
en we begonnen te dromen over onze
huwelijksreis, kwam het idee om met de
trein van Gent – waar we wonen – naar
Bangkok te reizen, mét ons dochtertje
Lilou, die toen nog geen twee jaar was.
Een hele uitdaging, beseften we.
Moesten we een reisbedje meenemen?
Een hele voorraad babyvoeding? Maar
uiteindelijk vertrokken we met enkel een
draagzak. We hadden het geluk dat Lilou
een makkelijk kindje was, dat overal sliep.
En ook met een klein voorraadjie melk,
want babyvoeding kun je overal kopen,
en ze begon ook al meer en meer met
ons mee te eten. We hadden gewoon
het gevoel dat dit het juiste moment
was, kinderen worden zo snel groot...
Dus nam ik al mijn ouderschapsverlof op
en verhuurden we ons pas gerenoveerde
huis voor een mooie prijs, om met dat
geld onze trip te bekostigen. 'En we
vragen de treinritten als huwelijkscadeau',
hadden Philippe en ik al lachend gezegd. →

Philippe, Lilou en Lien

TICKET

→ Zo gebeurde het dus dat we een ticketje van Gent naar Brussel kregen van een tante, een trip van Brussel naar Hamburg van een stel vrienden en een rit op de Transmongolië Express van onze ouders.”

TELEURSTELLENDEN START

“Je zou het misschien niet verwachten als je reist met een kind, maar onze trip was niet tot in de puntjes uitgestippeld. We ondervonden dat we hostels en appartementjes – die ideaal zijn met een kleintje – nog makkelijk de dag zelf konden boeken. Dus dat is wat ik deed: op weg naar de volgende bestemming een leuk plekje vinden voor ons, maar vooral voor Lilou.

De eerste twee weken was het vooral een kwestie van op tijd in Moskou te geraken, waar we de Transmongolië Express zouden nemen tot in Mongolië. Onderweg naar Moskou passeerden we Hamburg, Kopenhagen, het Zweedse Göteborg, Stockholm, Helsinki en Sint-Petersburg, waar we enkele dagen bleven plakken. Philippe is nogal artistiek, en als er één plek was waar hij zijn kunstenaarshart zou kunnen ophalen, dan was het wel Sint-Petersburg. Op onze eerste dag in de Russische stad bezochten we de typische toeristen-attracties. We beklommen de Izaäk-kathedraal en stapten daarna op de hop-on-hop-off-bus. Maar dat was buiten Lilou gerekend. Hoewel Philippe en ik het gevoel hadden dat de dag nog maar net begonnen was, was Lilou al aan haar middagdut toe. Ze was zo moe dat ze niet stil bleef zitten en maar bleef huilen. Voor het eerst in twee weken sloeg de twijfel toe. Zou het vanaf nu de hele reis zo zijn? Hadden we het toch onderschat? Was het wel een goed idee geweest om zo’n trip te maken met een kind van achttien maanden? Teleurgesteld stapten we van de bus en gingen we een hapje eten, in de hoop dat het daarna beter zou gaan. Maar toen we aan het Winterpaleis een ellenlange wachtrij zagen staan, zakte de moed ons echt in de schoenen. Wat hadden we van Sint-Petersburg gezien? Een speeltuin, een lunchbar en toeristen die zich van het ene museum naar het volgende repten. Philippe en ik hadden wat woorden, waarna we in stilte op het

plein een ijsje aten. Pas toen kwam het besef dat het reizen dat we altijd gewend waren geweest, niet meer zou lukken. En dat we, als we van deze reis iets onvergetelijks wilden maken, onze verwachtingen moesten bijstellen. Dus dat deden we. Vanaf dan deden we alles op het ritme van Lilou, ook al hebben we daardoor misschien wat minder gezien en gedaan dan we voor ons vertrek in ons hoofd hadden.”

OVERLADEN MET CHINESE KNUFFELBEREN

“Op 24 september – we waren inmiddels verder getrokken naar Moskou – trokken we laat op de avond naar het treinstation om op de wereldberoemde Transmongolië Express te stappen. Lilou lag heerlijk te slapen in de draagzak, terwijl de provinitsa (de wagonbegeleider) ons naar onze couchette bracht, waar we vier nachten zouden slapen. Gelukkig hadden we alles mee om er een geweldige treinrit van te maken: leuke spelletjes, lekker eten, een flesje wijn en wat kleine spulletjes om Lilou toch een beetje een thuisgevoel te geven. Eenmaal onderweg leek het alsof we in een heel nieuwe wereld terecht kwamen. De natuur die we voorbij denderden, werd droger, woester en weidser. We maakten een korte tussenstop in Irkoetsk, waar we een boottocht maakten op het indrukwekkende Baikameer en in Mongolië, waar we in een yurt sliepen. Daar liep trouwens ’s nachts de wekker af om de stoof aan de gang te houden omdat het anders te koud werd, al lag Lilou heerlijk ingeduffeld bij ons te slapen.

Van daaruit stapten we voor een laatste keer op de exprestrein, met als eindbestemming Peking! En als er één land is dat een diepe indruk op me heeft nagelaten, dan is het China wel. We ondervonden al snel dat het een streng land is, zo hadden we geen toegang tot Facebook, WhatsApp, Twitter, Gmail... Die sociale media zijn daar bij wet verboden. Dus het had heel wat voeten in de aarde om een berichtje naar het thuisfront te sturen. Daarnaast hebben de Chinezen heel strikte gedragsregels. Wil je een trein opstappen, dan moet je in de juiste rij gaan staan. Niet naast elkaar,

“Moesten we een reisbedje meenemen? Een hele voorraad babyvoeding? Maar uiteindelijk vertrokken we met enkel een draagzak”

“Mijn ouders reisden helemaal tot Cambodja om samen met ons de tweede verjaardag van Lilou te vieren, en om een stukje met ons mee te reizen. Het was een fantastisch weerzien”

maar netjes achter elkaar. Een taxi nodig? Dan wacht je netjes je beurt af. Maar met een kind van nog geen twee jaar, raakt je geduld soms snel op. (lacht) Gelukkig zijn de Chinezen gek op kinderen. Of toch op onze Lilou, met haar blonde haren en grote kijkers. Iedereen wilde haar aanraken, met haar op de foto, en ze werd overladen met knuffelberen. Nu en dan best vervelend, al hebben we daar op sommige momenten ook wel handig gebruik van gemaakt. Hadden we een taxi nodig, dan trokken we de 'babykaart'. Maar wat me vooral is bijgebleven, is de prachtige natuur. Zo bezochten we het park waar de film Avatar is opgenomen en namen we de duizelingwekkende kabelbaan naar de top van de Tianmen Mountain.”

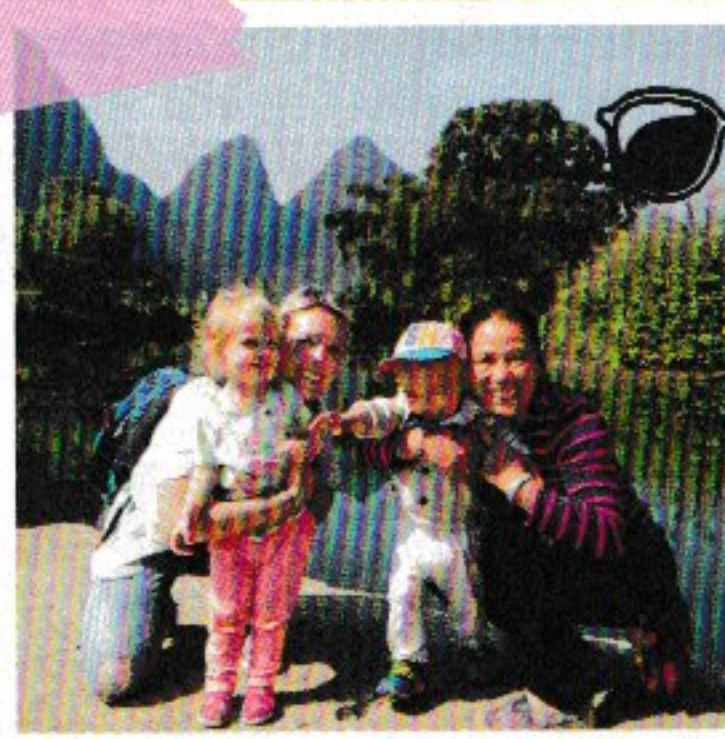
VERJAARDAGSTAART IN CAMBODJA

“Na China zouden we doorreizen naar Vietnam, om begin december te arriveren in Cambodja. Maar even leek het erop dat we niet uit China zouden weggeraken. Of eerder: dat Lilou en ik zonder Philippe verder zouden moeten. Zijn paspoort ging al enkele jaren mee, waardoor hij stempels had van Afrika tot Indonesië. En dat zinde de douaniers helemaal niet. Terwijl Lilou en ik nogal bruusk de trein op werden geduwd, moest Philippe aan de douanepost wachten. Gelukkig lieten ze hem toch door, maar ik kan je verzekeren: toen was de paniek wel even groot! In Vietnam logeerden we enkele dagen in de drukke metropool Hanoi, waar we onder meer naar het waterpoppen-theater gingen. Daarna trokken we meer naar het noorden, waar we volop genieten van natuurpracht, en gingen we kajakken, fietsen en op inktvissenjacht!

Maar het was toch vooral uitkijken naar de volgende halte: Cambodja... Daar zouden we op 8 december, na drie lange maanden, nomi en grampi – zo noemt Lilou mijn ouders – eindelijk weerzien. Zij kwamen helemaal tot daar om de tweede verjaardag van hun kleindochter te vieren met taart, en om een stukje met ons mee te reizen. Het was een fantastisch weerzien, waarna zij koers zetten naar Indonesië, en wij de laatste rechte lijn ingingen naar Bangkok.”

ONBETAALBARE TIJD

“In China had ik op een muur de volgende woorden gelezen: *'If you want to go fast, go alone. If you want to go far, go together.'* And we did it together! Want ja, nog voor het einde van het jaar kwamen we aan op onze eindbestemming Bangkok, en de ontlading was groot. Het was een lange trip geweest, met ontelbaar veel hoogtepunten en gelukkig veel minder dieptepunten. Met heel veel mooie momenten als gezin en met zeeën van tijd, voor elkaar en voor al het moois dat we tegenkwamen. Heel wat mensen verklaarden ons gek toen we vertelden dat we met een kind van achttien maanden naar Bangkok gingen, en dat we vijf maanden onderweg gingen zijn. Maar de tijd die we daar met Lilou hebben gehad, is onbetaalbaar. En ook al zal ze zich later niets meer herinneren van de reis, ik ben er zeker van dat het haar voor een stukje gemaakt heeft tot wie ze nu is: avontuurlijk, extravert en heel spontaan. Of we 'thuis' al die tijd niet te veel hebben gemist? We zijn wat mij betreft de hele tijd 'thuis' geweest. Want 'thuis' is waar wij met ons drieën – inmiddels zijn we met vijf – samen zijn. Dat is nog nooit zo duidelijk geweest.”

Tekst: Diny Thomas